

Srpanj 2024

MLA- DOST. DOBRO

- Review of *Sausage Party: Foodtopia*
- Mit o Stockholmskom sindromu
- Europski izbori i njihova važnost
- Asking footballers to be normal
- Nasilje je out!

SADRŽAJ

Review of Sausage Party: Foodtopia

4

Mit o Stockholmskom sindromu

6

Europski izbori i njihova važnost

10

Asking footballers to be normal

12

Nasilje je out!

15

**MREŽA
UDRUGA
ZAGOR**

AGENCY FOR
MOBILITY AND
EU PROGRAMMES

Funded by
the European Union

**EUROPEAN
SOLIDARITY
CORPS**

CENTARzamladekzz

This magazine reflects the views only of the authors, and the Organization and Commission cannot be held responsible for any use that may be made of the information contained therein.

He sendeth sun, he
sendeth shower,
Alike they're needful for
the flower:
And joys and tears alike
are sent
To give the soul fit
nourishment.

As comes to me or cloud
or sun,
Father! Thy will, not mine,
be done!
Can loving children e'er
reprove
With murmurs whom they
trust and love?

Creator! I would never be
A trusting, loving child to
thee:
As comes to me or cloud
or sun,
Father! Thy will, not mine,
be done!

Oh, ne'er will I at life
repine:
Enough that thou hast
made it mine.

When falls the shadow
cold of death
I yet will sing, with parting
breath,
As comes to me or shade
or sun,
Father! Thy will, not mine,
be done!

Hymn Poem by Sarah Flower Adams

SETH KRISTEN MICHAEL EDWARD WILL SAM NATASHA DAVID YASSIR
ROGEN WIIG CERA NORTON FORTE RICHARDSON ROTHWELL KRUMHOLTZ LESTER

SAUSAGE PARTY: FOODTOPIA

WATCH THE HOLE SEASON

prime

JULY 11
New Series

Image by Courtesy of Prime Video - © Amazon MGM Studios

Review of *Sausage Party: Foodtopia*

The serialised sequel to the film that some parents hate.

2016 was the year of the release of *Sausage Party*, an animated comedy for adults that generated some controversy because some parents went to the cinema with their kids thinking it was a children's film, simply because it was animated. Far from this, it was a feature full of profanity, highly sexual content and adult jokes that even referred to international conflicts.

Eight years later, the sequel to this crazy comedy has been released on Prime Video. Temporally, it is placed practically at the end of the film, in which the aliments are revealed against the humans. The first episode begins with the fight against the 'last' humans left around.

Without going into spoilers, the plot is mainly about the attempted creation of a new food society. It starts well, but they end up plunged into the current capitalist society. Two of the main characters, Frank and Brenda, try to create a society in which everyone has the same rights and guarantees, but they don't have it easy and that is the development of the story, during which they find themselves with certain dilemmas and important decisions to make. I must point out that the execution of the story is dramatic and funny at the same time, of course, it doesn't lose the essence of comedy, but it is true that also some moments can be touching, especially as these are situations that could happen in our daily lives; actually, they happen.

Image from Prime Video - © Amazon MGM Studios

Image from Prime Video - © Amazon MGM Studios

As for the characters, I consider that there is an evolution in general, which is to be welcomed, but always following an archetype, which is almost essential in comedies, so I'm not going to demand extreme complexity in the construction of characters either. I have to be critical with the final of 'female' characters, I don't know if they want to be critical of other stories or if they have been directly misogynist.

The rhythm and narrative structure are good, again we fall into clichés, but we are not looking for something innovative and complicated, but rather something to laugh at and portray aspects of reality. About the technical aspects, the animation detail is normal, they haven't complicated it, but I don't think it's necessary either, so it's more than enough.

To conclude, if you like black and grotesque humour, you will have a good time with this show. Curiously, animation is used to make satire and make insane gags that you will not see so easily in life action.

DISCLAIMER: This show is +18

By Carmen Sanz

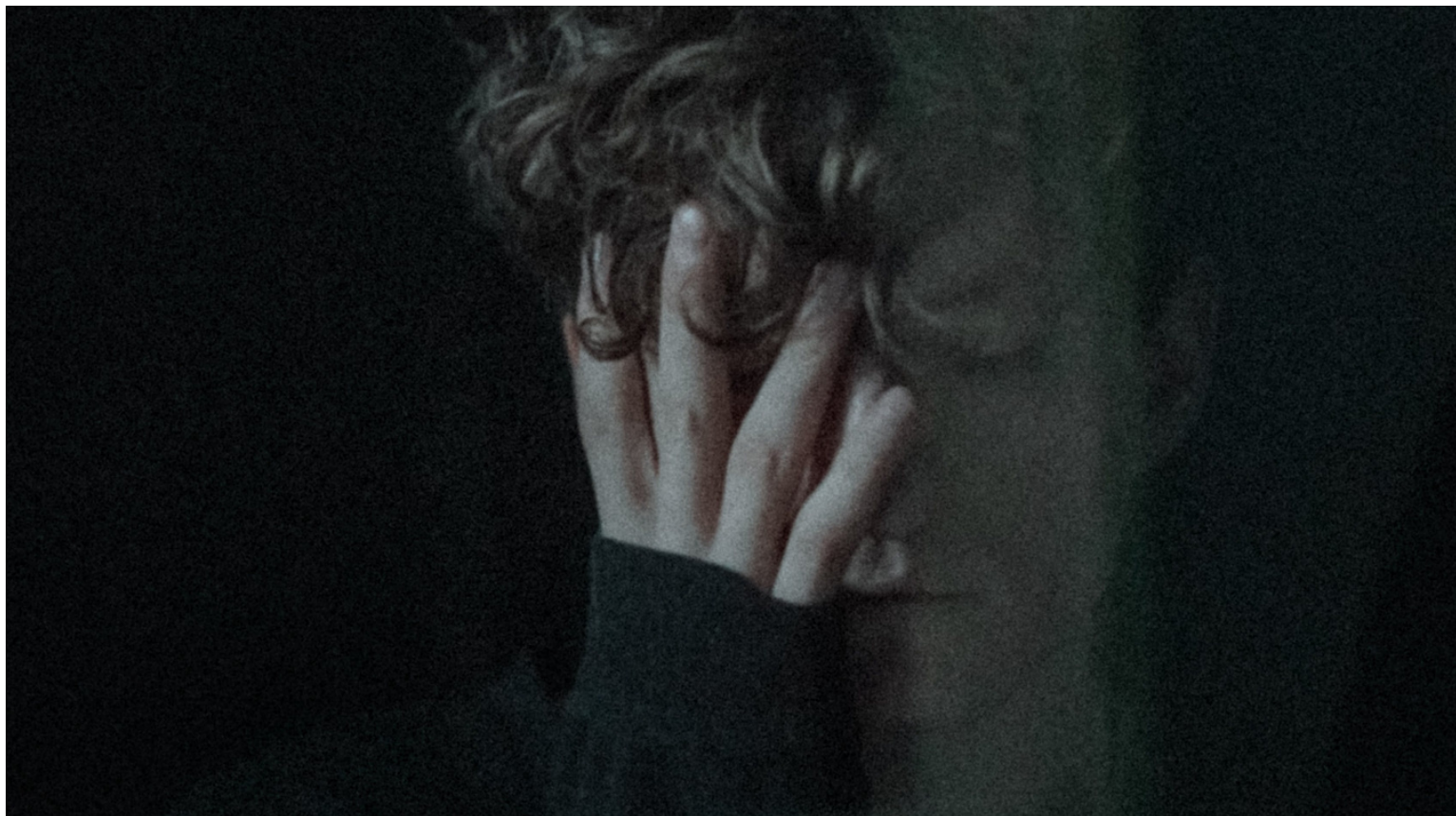

Image by Wixstatic

Mit o Stockholmskom sindromu

Svima nam je poznata priča o žrtvi koja razvije snažne osjećaje prema svojem zlostavljaču, no što zapravo znamo o nastanku termina Stockholmski sindrom? Ovoj sintagmi prethodi kriminalni događaj koji je uživao veliku pažnju medija, a prvi je u Švedskoj emitiran uživo na nacionalnoj televiziji.

23. kolovoza 1973. godine u jutarnjim satima Jan Erik Olsson ušetao je u banku u širem centru švedskog grada Stockholma, na trgu Norrmalmstrog, noseći smeđu periku i sunčane naočale. Izvukao je mitraljez, pucao u strop i na lažnom američkom naglasku najavio: "The party starts!". Taj je četvrtak bio samo početak višednevne talačke krize. Olsson je u trezor banke zarobio četiri zaposlenika banke kao svoje taoce. Predvečer istog dana je kontaktirao švedskog ministra pravosuđa Lennarta Geijera i izložio svoje zahtjeve; tražio je 3 milijuna švedskih kruna, dvije puške, pancire, kacige i automobil. Posljednji i najbitniji zahtjev bio je da mu se u banci pridruži njegov prijatelj Clark Olofsson, koji je u to vrijeme služio zatvorsku kaznu. Policija je, na sveopće čuđenje, ispoštovala sve zahtjeve koje je Olsson imao, a Olofsson je poslužio kao komunikacijska veza s policijskim pregovaračima.

Sutradan, 24. kolovoza, policajci su dobili dopuštenje za telefonski razgovor s taocima. Kod taoca su u narednim danima primijetili neuobičajeno i dosad nezabilježeno ponašanje. Naime, taoci su bili prilično smireni, prenijevši policiji da su se pljačkaši prema njima ponašali sasvim ljubazno, prijateljski i da im ne žele nauditi.

Taokinja Kristin Enmark kontaktirala je premijera Olofa Palmea i zatražila da policija pusti pljačkaše da sigurno napuste banku zajedno s taocima. Ta razina povjerenja i bliskosti s pljačkašima šokirala je javnost. Unatoč tomu, premijer je taj zahtjev više puta odbio, što je produžilo trajanje događaja. Policija je na koncu upotrijebivši plin uspjela istjerati kriminalce iz trezora, zajedno s taocima. Nedugo nakon incidenta, kriminolog Nils Bejerot skovao je termin Stockholmski sindrom kako bi opravdao neobičnu privrženost i povjerenje talaca prema pljačkašima, te istovremenu odbojnost i neprijateljski stav prema autoritetima.

Fenomen Stockholmskog sindroma počiva na četiri načela, odnosno faktora koja moraju biti zadovoljena. Prvi je da agresor odlučuje o životu žrtvi, ima nadmoć i predstavlja prijetnju dobrobiti žrtve. Drugi kriterij je žrtvina svjesnost da se nalazi u bezizlaznoj situaciji. Treći je da se žrtva nalazi u okolini u kojoj ovisi jedino o agresoru, dakle izolirana je, lišena izvanjske pomoći, a agresor joj predstavlja jedini kontakt i izvor informacija i resursa. Posljednji, ali i najbitniji je da zlostavljač pokazuje neki oblik nježnosti ili ljubaznosti prema žrtvi. Žrtva izraze ljubaznosti preuveličava, počinje simpatizirati

počinitelja i poistovjećivati se s njime te mu pridavati pozitivne osobine poput humanosti i suosjećajnosti. Objašnjenje ovog fenomena leži u činjenici da je počinitelj žrtvi jedina nada i potencijalni izbavitelj iz situacije u koju ju je on sam doveo. Žrtva se nalazi u iznimno traumatičnoj i po život opasnoj situaciji, pod visokim je razinama stresa i cijelu situaciju pokušava učiniti manje prijetecom. Dakle žrtva tone u osjećaj lažne sigurnosti, no to se pokazuje efikasnim jer predstavlja adaptaciju organizma koja povećava izgleda za preživljavanjem - žrtva nastoji razviti pozitivne emocije i asocijacije vezane uz počinitelja zbog čega razine stresa padaju i dolazi do smanjenja osjećaja straha.

Image by Tage Olsin

Ovaj obrambeni mehanizam stvara plodno tlo za iskrivljenu percepciju, budući da je žrtvino razmišljanje ograničeno, koncentrirano je na to da zadobije naklonost i pažnju agresora i traži argumente koji bi objasnili njegovo ponašanje. Autoritete (policija, organi reda, pomoć) žrtva počinje percipirati kao negativne jer žele naškoditi počinitelju i razdvojiti ga od žrtve. Mehanizam preživljavanja koji se isprva pojavio prerasta u patološku privrženost žrtve počinitelju. No, je li ponašanje talaca i nepovjerenje prema policiji uistinu bilo toliko apsurdno i neutemeljeno? Sagledajmo postupke policije i njihove pokušaje da razriješe ovu situaciju.

Prva stvar koju je bitno spomenuti je to da švedski organi reda u to vrijeme nisu bili spremni na incidente kao što je oružana pljačka banke i talačka kriza. Pljačke 1960-ih nisu bile uobičajena pojava i smatralo se da su američka stvar. To je ujedno i razlog iz kojeg se Olsson isprva predstavljao svojom američkom karikaturom.

Dakle organizacija je bila problematična, budući da švedska policija u to vrijeme nije imala postrojbe posebno obučene za krizne situacije. Iz snimaka je vidljivo kakav je kaos vladao ispred banke svih šest dana: policajci naoružani snajperima nišane banku, dok između njih nonšalantno prolaze novinari i prolaznici.

Druga velika pogreška bila je velika spremnost policije na kompromise s kriminalcima, koji nisu urodili plodom. Olsson je u kasnijim intervjuima izjavio da je računao na "duboko ukorijenjenu averziju prema nasilju" i pretpostavljao da će policija biti spremna na ogromne ustupke. Osim što su bez pogovora pljačkašu u ruke dali teško oružje i nov automobil, bezuvjetno su pustili ozloglašenog kriminalca Olofssona (koji je u to vrijeme služio šestogodišnju zatvorsku kaznu) na slobodu, da svom prijatelju bude supočinitelj.

Prva dva dana talačke krize policija uopće nije bila sigurna tko je pljačkaš. Pogrešno su identificirali pljačkaša, misleći da je to Kaj Hansson, odbjegli

Prva dva dana talačke krize policija uopće nije bila sigurna tko je pljačkaš. Pogrešno su identificirali pljačkaša, misleći da je to Kaj Hansson, odbjegli kriminalac. Njegovog su brata doveli u banku kako bi pregovarao i odgovorio svog tobožnjeg brata od zločina. Tinejdžer je pritom gotovo usmrćen Olssonovim metkom, da bi se na kraju ispostavilo da se radi o potpuno drugoj osobi.

Jedan se policajac treći dan krize na svoju ruku ušuljao u banku i zatvorio vrata trezora, zarobivši pljačkaše i taoce, tako da im je onemogućen pristup vodi i hrani. Zbog toga je policija morala izbušiti rupu u krovu trezora kako bi zarobljenima spuštala osnovne namirnice za život. Pritom su uspjeli snimiti i fotografiju taoca s Olofssonom, na što je on reagiraju pucajući u rupu na krovu, pritom ozlijeđivši policajca. To je komplikacija koja se svakako mogla izbjeći. Kako je ovaj događaj bio medijski popraćen i uživao veliku gledanost, policija je na radiju i televiziji najavljivala svoje sljedeće poteze, ne sluteći da zarobljeni u trezoru imaju pristup radiju i korak su ispred policije. Treći dan je policija planirala napraviti juriš na trezor, koristeći vatreno oružje. Čuvši to na radiju, jedna od taokinja kontaktirala je je pregovarača i izjavila kako želi da policija odustane od tog plana, jer je uvjerena da je to rizičan potez i da bi na taj način svi završili ubijeni.

Zbog svih ovih razloga, nije čudno da je Kristin Enmark najprije telefonski izrazila svoje nezadovoljstvo radom policije, a po izlasku iz banke izjavila: "Da, bojala sam se policije, što je tu tako čudno? Je li čudno bojati se onih koji su posvuda, u parkovima, na krovovima, uglovima, u pancirima, kacigama i oružju, svaki čas spremni za pucanje?". Ostali su taoci također dijelili mišljenje da je puno izglednije bilo biti upucan od strane policije nego od otmičara. Odgovorni su se šesti dan dosjetili kako bi ubacivanje plina u trezor zasigurno iz banke istjeralo pljačkaše, pritom zaboravljajući da izravno ugrožavaju i živote talaca.

Nakon što su taoci neozlijeđeni, zdravi i potpuno svjesni izašli iz opkoljene banke, policijski psihijatar i kriminolog Nils Bejerot izjavio je kako "ne djeluju traumatizirano koliko bi trebali biti". Potom je strah koji su taoci osjećali od policije i prijateljstvo kakvo su naizgled ostvarili s pljačkašima opisao iracionalnim i objasnio emocionalnom i seksualnom privrženosti žrtava otmičarima. Zanimljivo je kako Nils Bejerot, tvorac termina Stockholmski sindrom, nikad nije stupio u izravni razgovor i kontakt sa žrtvama, niti se trudio saznati zašto su više vjerovali otmičarima, nego ljudima koji su na njihov strani, odnosno neorganiziranoj policiji.

Je li termin "Stockholmski sindrom" nastao kao nepovjerenje talaca prema policiji? Ako sažmemo sve ove činjenice, jasno je da kritičnost žrtava prema policiji nije bila bez razloga. Odgovor službi na ovu situaciju bio je nepromišljen, spor i neadekvatan, a procjena žrtava da više izgleda za preživljavanje imaju u suradnji s počiniteljima, nego s policijom, nije za osudu.

Iako je ovaj termin u popularnoj psihologiji prihvaćen i široko upotrijebljen, činjenica je da okolnosti u kojima je skovan ne odgovaraju istini u potpunosti. Puno elemenata je dodano kako bi se zaokružila filmska priča o nerazumnoj, iracionalnoj žrtvi koja u uvjetima izolacije stvori romantične osjećaje prema svom zlostavljaču. Stockholmski sindrom nije uključen u službenu klasifikaciju psihijatrijskih poremećaja, jer je nejasno koji je točno dijagnostički kriterij i simptomatologija koja bi ga odredila kao sindrom. Većinu dijagnoza postavili su mediji, dok su znanstvena istraživanja o ovom fenomenu i dalje oskudna. Je li Stockholmski sindrom samo proizvod medija kojim se pojednostavljuje psihologija žrtve i tako društvu omogućava da shvati složen odnos između počinitelja i žrtve ili je pred njim put koji ga uvodi u službenu psihijatrijsku fenomenologiju, tek trebamo saznati.

Autorica članka: Dora Kučina

Sadržaj je isključiva odgovornost autorice i ne izražava stajalište Mreže udruga Zagor.

IZVORI:
<https://ordinacija.vecernji.hr/budi-sretan/upoznaj-sebe/stockholmski-sindrom-sve-sto-morate-znati-o-ovom-fenomenu/>
<https://lupilu.hr/kutak-za-roditelje/stockholmski-sindrom/>
<https://repozitorij.ffos.hr/islandora/object/ffos%3A1646/datastream/PDF/view>
<https://goat.com.au/pop-culture/everyone-just-got-a-crash-course-in-how-sexism-created-stockholm-syndrome/>
https://en.m.wikipedia.org/wiki/Norrmlalmstorg_robbery
<https://daily.jstor.org/stockholm-syndrome/>
<https://www.stadafa.com/2020/12/stockholm-syndrome-discredit.html?m=1>
<https://youtu.be/YOpCfBLjYTQ>
<https://time.com/5874808/stockholm-syndrome-history/>
<https://www.youtube.com/watch?v=VFWa2s2xK1k&feature=youtu.be>

Europski izbori i njihova važnost

U posljednje vrijeme često u medijima možemo čuti kako se govori o Europskoj uniji, europskom parlamentu i europskim izborima. Već dugi niz godina Hrvatska je dio Europske unije no poznajemo li doista sva svoja prava i obveze koje nam donosi članstvo u Europskoj uniji?

Nedavno su se održali izbori za Europski parlament u kojima su mogli sudjelovati svi punoljetni građani država članica Europske unije. Nažalost izlaznost na izbore bila je izrazito niska pa se postavlja pitanje jesu li građani uopće upoznati s radom europskog parlamenta i koja je važnost da izaberu zastupnike koji će u sljedećih pet godina zastupati upravo njih.

Hrvatska kao članica Europske unije, od 2013. do sada četiri puta je sudjelovala na izborima za Europski parlament. 2013. godine na prvim izborima održanim u Hrvatskoj izlaznost je bila iznimno niska 20,84% stanovništva, dok se sljedećih godina značajno povećala te 2019. godine je iznosila 29,85%, da bi 2024. godine pala na 21,35%. Pretpostavljalo se kako je rast 2014. i 2019. godine bio izazvan velikim odazivom mladih ljudi, pa je prema istraživanjima Eurobarometra 2019. godine izlaznost mladih do 24 godine iznosila 18%, a izlaznost mladih u dobnoj skupini od 25 do 39 godina bila je 25%. Na izborima 2019. godine uglavnom se u cijeloj Europi odazvala mlađa populacija, odnosno sveukupno se odazvalo 42% mlađih birača. Birači su isticali kako su upravo ovi izbori prilika da se čuje njihov glas u Europskoj uniji, prema čemu se može zaključiti da su birači bili upoznati s važnosti i funkcijom Europskog parlamenta.

Ove godine nažalost nije se nastavio trend rasta izlaznosti na Europske izbore pa se postavlja pitanje jesu li doista mladi upoznati s radom Europskog parlamenta?

Image by Eurodesk

Image by Agencia EFE

U parlamentu zalažu se za demokratsko sudjelovanje i autonomiju mladih te osiguravaju prostore za mlade u svim domenama društva, nadalje osiguravaju svim mladim ljudima jednaki pristup organizacijama za mlade i europskim programima za mlade s ciljem razvoja društva koje se temelji na europskim vrijednostima i identitetu.

Cilj je također izgraditi društvo u kojem su svi mladi aktivno uključeni, educirani i sposobni zaštititi okoliš, jamče pristupačno tržište rada s kvalitetnim poslovima za sve mlade kao i kvalitetno učenje i obrazovanje u skladu s zahtjevima u 21. st. Naravno Europski parlament ima i Strateški okvir za mlade za razdoblje od 2019. do 2027. u kojem se ističu najvažniji ciljevi usmjereni na mlade, a to su: poticaj sudjelovanja mladih u građanskom i demokratskom životu, povezivanje mladih diljem Europske unije i izvan nje u sklopu promicanja volontiranja, mobilnosti u svrhu učenja, solidarnosti i međukulturnog razumijevanja te naposljetku poticanje osamostaljivanja mladih ljudi.

Europski parlament uz Strateški okvir za mlade osigurava i financijski sredstva za programe za mlade kao što su Erasmus+ i Europske snage solidarnosti, a osnažuje i druge inicijative EU-a usmjerene za dobrobit mladih. Kako se i može vidjeti Europski parlament ima veliki utjecaj na život mladih kao i na njihov osobni rast i razvoj pa je samim time značajan za mlade. Upravo je iz tih razloga važno dati svoj glas i odlučiti o tome tko

će vas zastupati u Europskom parlamentu.

Demokracija može se nazvati još vladavina naroda, a kako bi imali pravo reći svoje mišljenje i preferencije ljudi su se za demokraciju borili godinama, no današnje društvo ju olako shvaća. Upravo je Europski parlament pravi smisao demokracije jer je izabran od građanstva i zalaže se baš za građanstvo i zato je važno izaći na izbore.

Demokracija počinje s ljudima. Upravo smo mi ti koji pokrećemo promijene svojim glasom jer odluke koje donosimo utječe na naše živote. Kada aktivno ne sudjelujemo ne možemo ni utjecati na oblikovanje vlastite budućnosti i zato ne uzimaj demokraciju zdravo za gotovo i izađi na sljedeće izbore!

Autorica Gabrijela Očić

Literatura:

Guštin, M. (2021). Izbori za Europski parlament–analiza trendova izlaznosti. Političke analize: tromjesečnik za hrvatsku i međunarodnu politiku, 10(40), 24-32.
Europski parlament (web izvor) <https://results.elections.europa.eu/hr/odaziv-biraca/>
Vijesti Europski parlament (web izvor) <https://www.europarl.europa.eu/news/hr/press-room/20190923IPR61602/hrvatski-glasaci-na-eu-izbore-izasli-zbog-gospodarstva-i-nezaposlenosti-mladih>

Asking footballers to be normal

In the last month, we have experienced the European Championship and the Copa America and in a few days, we have the Champions League qualifiers and the start of all the domestic competitions on our televisions. The football business does not give fans a break, every month there are matches and all that they entail: broadcasts, training sessions, talks and press conferences.

Most press conferences are anodyne and contribute nothing in 99% of the cases. They are all questions, each time with less and less basis, which only provide some information about injuries, small tactical notes and, from time to time, a joke or two.

Amid so much information, the occasional press conference comes along that is worthwhile and justifies all the media hullabaloo (the real world is becoming more and more like the digital world, or the other way around. Who knows). One such good press conference occurred on 17 June when Kylian Mbappé called for young people to vote in the legislative elections that took place at the beginning of July. Mbappé also called for extremism not to rule. In the same vein, his teammate Marcus Thuram spoke directly of 'stopping the National Rally'.

After these statements, many journalists, communicators and people in the echo chamber of the networks criticised Mbappé's decision to position himself in the elections. They alluded to the fact that he is not the one to tell people what to vote for or which parties are valid or not.

At the opposite end of the spectrum of opinions, we have Marcos Llorente. Llorente requires an introduction. In some of his most recent opinions he has talked about the causes of skin cancer and went so far as to state that melanoma is not related to sun exposure.

Following this argument, he lashed out against the use of sunscreen. Even the Spanish Ministry of Health itself had to deny the player through social networks and press releases. A parallel debate then began: which footballers' opinions are valid and which are not? If we are willing to accept opinions that are closer to reality - outside the content of the opinion itself - like those of Mbappé or Thuram, we have to accept that there will come opinions that are abusive like those of Llorente. At the end of the day, we cannot only accept the 'right' opinions.

Of course, accepting implies being aware that such opinions exist, not respecting them (see Popper's paradox). Therefore, if we accept that footballers use their media space to give views and are more integrated into society, we must also accept that they have opinions of all kinds. The same happens in society.

At the same time that footballers are asked to take a position on certain issues, one thing must be kept in mind: all people make political decisions daily, and that includes footballers.

When a second-tier player signs for a first-tier professional team, he makes a political decision. When Neymar leaves PSG for \$100m a year from Saudi Arabia and arrives in the country in an Airbus 747 that he alone crews, it is a political position. Messi's decision to sign for MLS in a campaign to promote the 2026 World Cup is a political position. Those who do not have an opinion take political sides in the same way as those who do.

Nothing is exempt from politics, so the debate is closer to whether that message is very explicit, or whether it touches us closely: whether it is an election or the next signing of your favourite team.

Article by Adrián Cobo

OBJECT

STOP
BULLYING

START
Empathy

Nasilje je out!

Image from Canva

Vršnjačko nasilje ili drugim riječima *Bullying*, danas je jedan od najznačajnijih problema s kojima se susreću mladi. Nekada se nekim ponašanjima nije pridavalo toliko pozornosti te se na njih nije gledalo kao na problem već na svakidašnje iskustvo koje svaka mlada osoba mora proći u svojoj mladosti. Danas je društvo puno osjetljivije i senzibilnije na određena ponašanja pa samim time i na problem vršnjačkog nasilja. Usprkos tome vršnjačko nasilje i dalje je jedan od velikih problema u današnjem društvu. Vrste vršnjačkog nasilja su brojne, a uz već od prije poznate vrste kao što je fizičko, verbalno, socijalno, seksualno, pojavilo se i elektronsko nasilje poznatije kao *cyberbullying* koje danas uzima sve veće zamahe i postaje jedan od najvećih problema današnjice. Da bi se neko ponašanje smatralo vršnjačkim nasiljem mora zadovoljiti tri kriterija. Počinitelj mora imati namjeru nanošenja štete žrtvi, to ponašanje mora trajati duži vremenski period, odnosno ponavljati se i mora postojati neravnoteža između moći počinitelja i žrtve. Neravnoteža može biti izražena u fizičkom smislu ili pak u psihosocijalnim karakteristikama počinitelja i žrtve.

Uzrok vršnjačkog nasilja nije homogen, ali postoji zajednički faktor koji može biti ključan za pojavu vršnjačkog nasilja među mladima, a to je neka vrsta obiteljske disfunkcije. Mnogi mladi ljudi koji su uključeni u vršnjačko nasilje često imaju obitelji u kojima su bili izloženi nekom od oblika nasilja. Mnogi počinitelji nasilja dolaze iz domova u kojima su svakodnevno bili izloženi nasilju ili pak su zanemareni u svojim obiteljima. Izloženost nasilju i zanemarivanju u djetinjstvu i mladosti jedni su od najznačajnijih faktora za pojavu nasilnog ponašanja kod mlade osobe. Što nam to govori? Da i počinitelj treba biti saslušan i prihvaćen jer iza svake „akcije“ postoji osjećaj i iza svakog osjećaja postoji potreba, a počiniteljima je vrlo moguće

tijekom odrastanja uskraćena potreba za ljubavi i osjećajem prihvatanja te nisu imali priliku razvijati empatiju.

Svi smo barem jednom bili svjedok nasilja, no kako smo u tom trenutku reagirali? Jesmo li ispravno reagirali? Ili smo ipak spustili pogled i pravili se da ne vidimo što se događa? Kada smo svjedoci vršnjačkog nasilja važno je pravovremeno reagirati! Važno je da se svako vršnjačko nasilje prijavi, ali i da se pruži podrška žrtvi i počinitelju kao i da se sasluša i jedna i druga strana. Nasilje koje nije prijavljeno može imati posljedice. Neprijavlivanjem nasilja šaljemo poruku žrtvi da nije zaštićena, da to što doživljava nije ništa loše i da je to što proživljava sasvim u redu, dok s druge strane počinitelja na neki način štitimo i da ne dajemo mu do znanja da je takvo ponašanje neprihvatljivo.

Svaka osoba ima pravo na sigurno i poticajno okruženje u kojem se poštuje njegovo dostojanstvo kako žrtva tako i počinitelj. Budimo društvo koje ne prihvaća nasilje, koje svjesno reagira i pomaže i žrtvi i počinitelju nasilja. Budimo promjena i stvorimo svijet pun razumijevanja, prihvatanja, empatije i pozitivnih misli i djela jer nasilje nije IN!

Article by Gabrijela Očić

LITERATURA:

Ninčić, Ž. (2022). Vršnjačko nasilje kao oblik socijalne destrukcije [Peer Violence as a Form of Social Destruction]. *Kultura polisa*, 19(2), 201–222
Reić Ercegovac, I. (2016). Doživljeno vršnjačko nasilje: relacije s dobi, spolom, razrednim ozračjem i školskim uspjehom. *Školski vjesnik: časopis za pedagošku teoriju i praksu*, 65(2), 251–271.

Ovaj članak izrađen je uz financijsku podršku Ministarstva znanosti, obrazovanja i mladih. Sadržaj članka u isključivoj je odgovornosti Mreže udruga Zagor i ni pod kojim se uvjetima ne može smatrati kao odraz stajališta Ministarstva znanosti, obrazovanja i mladih.

MLA-
DOST.
DOBRO